

[Poul Hartling.]

Så skulle jeg måske sige som en sidste bemærkning, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, at jeg havde skuffet ham. Nu kan det nok være, at den slags professionel eller politisk skuffelse hverken vil forstyrre det ærede medlems nattesøvn eller appetit; men det er naturligvis kedeligt at skuffe folk. Jeg vil dog dertil svare, at det ikke er min ambition, og jeg tror heller ikke, det er venstres ambition at opnå det ærede medlems anerkendelse.

Poul Møller: Jeg vil først gøre den stilfærdige bemærkning til formanden, som før tog ordet efter mig, at det aldrig kunne falde mig ind at diskutere formandens afgørelser som forhandlingsleder her i tinget. Men præsidiets afgørelser vedrørende husets administration må være underkastet en ganske almindelig drøftelse også af os gemene medlemmer. Det forstod jeg at formanden ikke havde nogen indvendinger imod, men at han ville give en forklaring på, hvorfor man havde gjort disse ting. Forklaringen takker jeg for, den har jeg naturligvis også hørt i vor gruppe. Men derfor kan man jo godt have en anden opfattelse, og jeg har ikke ret let ved at forestille mig, at dette folketing skulle kunne arbejde, hvis 500 journalister skal arbejde samtidig her i huset. Jeg tror, det vil være helt umuligt at få et nogenlunde ordentligt arbejds-klima herinde i de dage, det her drejer sig om.

Hr. Hilmar Baunsgaard var som mange andre ordførere inde på Israelkonflikten, jeg tror ikke, der er nogen konservativ, der på forhånd har sagt, at et internationalt konfliktforskningsinstitut er noget, som man ikke kunne overveje og ikke har brug for; men jeg vil dog alligevel anholde hr. Hilmar Baunsgaard, når han siger, at det er det, vi først og fremmest har brug for i Israelkonflikten. Jeg tror, det er realistisk at se i øjnene, at et konfliktforskningsinstituts arbejde ikke vil kunne føre frem eller hidføre nogen som helst hjælp i dette meget, meget vigtige problem, som i løbet af en nat, i løbet af 8 dage eller i løbet af 14 dage kan bringe verden til randen af en verdenskrig.

I øvrigt forekommer det mig, at det her

drejer sig om et af de spørgsmål, hvor vi ved allermost. Der er efter mit skøn ikke ret megen tvivl om det, der foregår i Mellemøsten, og derfor har jeg lidt svært ved at acceptere, at det danske folketing, der har så let ved at klare Vietnamkonflikten og mange andre ting, og som har så udtalte standpunkter vedrørende det, der foregår på den anden side af kloden, her i det europæiske-mellemøstlige område har svært ved at træffe standpunkt og ikke kan finde ud af, hvad der er ret og uret. Efter mit skøn kan der ikke være nogen tvivl. Hvis man ønsker at undgå, at 2 $\frac{1}{2}$ -3 millioner mennesker skal udryddes af araberne, kan der ikke være tvivl om, hvad der er ret i denne sag. Man kan diskutere, om FN gjorde det rigtigere, og om Balfour-deklarationen var rigtig i 1920'erne; men man kan ikke diskutere, at 2 $\frac{1}{2}$ -3 millioner mennesker i kraft af FN-beslutningen og Balfourdeklarationen har bosat sig, skabt en stat, et moderne samfund, og bygget det op i Mellemøsten, som ingen andre har været i stand til, og så det har fyldt os alle med beundring. Det er dette værk, det er dette demokrati, der der er skabt, som nu skal slås i stykker. Derfor tror jeg altså, at det er vigtigt, at der også her i folketinget kan lyde en, lad os bare kalde det klar røst om, hvad vi opfatter som ret og uret i denne konflikt. Derfor er jeg glad for de bemærkninger, hr. Frode Jakobsen gjorde om denne sag.

Hr. Per Hækkerup sagde i denne forbindelse, at han ikke ville deltage i at beklage eller diskutere den afgørelse, generalsekretæren traf vedrørende UNEF-styrkens opløsning. Det vil til sin tid fremgå, hvem der har ret i denne diskussion. Hr. Per Hækkerup og jeg er altså ikke enige; men hvis han har de informationer, han taler om, hvorfor er de så ikke fremlagt i udenrigsnævnet? Jeg ved godt, at han ikke er udenrigsminister længere; men kunne han dog ikke have foranlediget fremlagt for os informationer om, at det var helt sikkert, at der ville blive skudt? Vi har andre informationer. Den britiske udenrigsminister, hr. George Brown, må vel også vide noget om denne sag. Den britiske udenrigsminister kom i går i underhuset med en udtalelse, som jeg gerne vil gengive fra The Times,